

Kapitel 1

Oktober 1956

Det var sidst på sæsonen, og de fleste hoteller på Rivieraen inklusive Grand-Hôtel du Cap-Ferrat, hvor jeg arbejdede, var allerede vinterlukkede. Ikke fordi vinter betød ret meget i denne del af verden. Ikke som i Berlin, hvor vinter snarere er et overgangsritual end en årstid, for man er ikke en ægte berliner, før man har overlevet de bitre erfaringer med en endeløs preussisk vinter, og den berømte dansebjørn man ser på Berlins byvåben, prøver bare at holde sig varm.

Hotel Ruhl var normalt et af de sidste hoteller i Nice, der lukkede, fordi det havde et casino, og folk vil gerne spille uanset vejret. Måske skulle de have åbnet et casino på det nærliggende Hotel Negresco – som Ruhl lignede, bortset fra at Negresco var lukket og så ud, som om det ville blive ved med at være det året efter. Nogle sagde, at det skulle laves om til lejligheder, men Negrescos chefportier – som var en bekendt af mig og en forfærdelig snob – sagde, at stedet var blevet solgt til datteren af en bretonsk slagter, og han havde sædvanligvis ret, når det gjaldt den slags. Han var taget til Bern for vinteren og kom formentlig ikke tilbage. Jeg ville savne ham, men mens jeg parkerede min bil og gik over Promenade des Anglais til Ruhl, tænkte jeg egentlig ikke over det. Måske skyldtes det den kolde natteluft og bartenderens overskydende isterninger i rendestenen, men i stedet tænkte jeg på Tyskland. Eller måske skyldtes det synet af de to karseklippede golemmer, der stod uden for hotellets storslåede Middelhavsindgang og spiste isvafler og var iført østtyske jakkesæt af den type, der bliver masseproduceret ligesom traktordele og skovle. Alene synet af de to bøller burde have fået mig til at være på vagt, men jeg havde noget vigtigt i tankerne, for jeg glædede mig til at møde min kone Elisabeth, som ud

af det blå havde sendt mig et brev med en middagsinvitation. Vi var separeret, og hun boede hjemme i Berlin, men Elisabeths håndskrevne brev – hun havde en smuk Sutterlin-håndskrift (forbudt af nazisterne) – fortalte, at hun var kommet til lidt penge, hvilket godt kunne forklare, hvordan hun havde råd til at komme tilbage til Rivieraen og bo på Ruhl, der er næsten lige så dyrt som d’Angleterre eller Westminster. Under alle omstændigheder så jeg frem til at møde hende igen med den blinde tillid hos en, der håbede på, at forsoning lå i kortene. Jeg havde allerede planlagt den korte, men velformulerede tilgivelsestale, jeg ville holde. Hvor meget jeg savnede hende og mente, at vi stadig kunne gøre et nyt forsøg – den slags ting. Selvfølgelig var en del af mig også belavet på den mulighed, at hun kunne være kommet for at fortælle mig, at hun havde mødt en anden og ønskede skilsmisse. I hvert fald virkede det som en stor ulempe at gøre sig – det var ikke let at rejse fra Berlin nu om dage.

Hotellens restaurant lå på øverste etage i en af hjørnekuplerne. Det var nok den bedste i Nice, indrettet af Charles Dalmas. Det var bestemt den dyreste. Jeg havde aldrig spist der, men jeg havde hørt, at maden skulle være fremragende, og jeg glædede mig til min middag. Overtjeneren skridtede sidelæns gennem det smukke Belle Epoque-lokale, mødte mig ved reservationsskranken og fandt min kones navn på siden. Jeg kiggede allerede hen over hans skulder og afsøgte ivrigt bordene for at finde Elisabeth, og da jeg ikke så hende, kiggede jeg på mit ur og blev klar over, at jeg måske var lidt tidligt på den. Jeg hørte ikke rigtig efter overtjeneren, da han oplyste mig om, at min vært var ankommet, og jeg var halvvejs over marmorgulvet, da jeg opdagede, at jeg blev ført hen mod et fredeligt hjørnebord, hvor en firskåren, skrap udseende mand allerede var i gang med en meget stor hummer og en flaske hvid Bourgogne. Jeg genkendte ham øjeblikkelig og drejede om på hælen, men fandt min flugtvej blokeret af endnu to aber, der så ud, som om de kunne være klatret ind gennem de åbne vinduer fra et af de mange palmetræer på Promenaden.

“Gå ikke endnu,” sagde den ene af dem lavmælt på tykt tysk med leipzig-accent. “Kammerat generalen ville ikke synes om det.”

Et øjeblik blev jeg stående og overvejede, om jeg kunne risikere at

løbe hen mod døren. Men de to mænd, der var støbt i den samme primitive form som de to golemmer, jeg havde set ved hotellets indgang, var mere end jeg kunne hamle op med.

“Det stemmer,” tilføjede den anden. “Så du må hellere være en god dreng og sætte dig ned og undgå at lave postyr.”

“Gunther,” sagde en stemme bag mig, ligeledes på tysk. “Bernhard Gunther. Kom herhen og sæt dig ned, din gamle fascist. Du skal ikke være bange.” Han lo. “Jeg skyder dig ikke. Vi er på et offentligt sted.” Han antog formentlig, at tysktalende personer var i høj kurs på Hotel Ruhl, og det ville han nok ikke have haft uret i. “Hvad skulle der kunne ske dig her? Desuden er maden storartet og vinen endnu mere storartet.”

Jeg vendte mig om igen og kiggede nok en gang på manden, der stadig arbejdede flittigt med hummeren med tang og gaffel som en blikkenslager, der skiftede pakning på en vandhane. Han var iført en bedre habit end sine folk – blå nålestribet, skræddersyet – og et mønstret silkeslips, som kun kunne være købt i Frankrig. Et slips som dét ville have kostet en ugeløn i DDR og formentlig medført en masse ubehagelige spørgsmål på den lokale politistation, og det samme ville det store guldur, der blinkede på hans håndled som et miniatyrefyrtårn, mens han skræbede løs af hummerkødet, der havde samme farve som det mere rigelige kød på hans muskuløse hænder. Hans hår var stadig mørkt oven på hovedet, men klippet så kort på siderne af hans nedrivningskugle af et hoved, at det lignede en katolsk præsts sorte kalot. Han havde taget noget på, siden jeg sidst havde set ham, og han var ikke engang begyndt på de nye kartofler, mayonnaisen, aspargeshovederne, salade niçoisen, de sukkersyltede agurker eller den plade mørk chokolade, der stod anrettet på bordet foran ham. Med sin bokserfysik mindede han mig meget om Martin Bormann, Hitlers vicesstabschef, og han var bestemt fuldstændig lige så farlig.

Jeg satte mig, skænkede mig et glas hvidvin og smed mit cigaretetui på bordet foran mig.

“General Erich Mielke,” sagde jeg. “Hvilken uventet fornøjelse.”

“Jeg er ked af at have hentet dig hertil under falske forudsætninger.

Men jeg vidste, at du ikke ville være kommet, hvis jeg havde sagt, at det var mig, der bød på middag.”

“Har hun det godt? Elisabeth? Bare fortæl mig det, så vil jeg høre på, hvad du har at sige til mig, general.”

“Ja, hun har det fint.”

“Jeg antager, at hun slet ikke er her i Nice.”

“Nej, det er hun ikke. Det beklager jeg. Men det vil glæde dig at høre, at hun kun meget modvilligt skrev det brev. Jeg måtte forklare, at alternativet ville have været langt mere smertefuldt, i det mindste for dig. Så du må ikke bebrejde hende brevet. Hun skrev det af de bedst tænkelige grunde.” Mielke løftede armen og knipsede ad tjeneren. “Få noget at spise. Drik noget vin. Jeg drikker selv meget lidt, men jeg har fået at vide, at det er den bedste. Lige hvad du vil. Jeg insisterer. Ministeriet for Statsikkerhed betaler. Men lad venligst være med at ryge. Jeg hader lugten af cigaretter, især mens jeg spiser.”

“Jeg er ikke sulten, tak.”

“Selvfølgelig er du det. Du er berliner. Vi behøver ikke være sultne for at spise. Krigen lærte os at spise, når der er mad på bordet.”

“Ja, der er i hvert fald mad nok på det her bord. Venter vi andre? Den Røde Hær, måske?”

“Jeg kan godt lide at se masser af mad, når jeg spiser, selv hvis jeg ikke spiser noget af den. Det er ikke kun en mands mave, der skal fyldes. Det er også hans sanser.”

Jeg tog flasken op og studerede etiketten.

“Corton-Charlemagne. Det kan jeg lide. Rart at se, at en gammel kommunist som dig stadig kan sætte pris på nogle af de finere ting i livet, general. Denne vin må være den dyreste på kortet.”

“Det kan jeg, og det er den helt bestemt.”

Jeg tømte glasset og skænkede mig et nyt. Den var fremragende.

Tjeneren nærmede sig nervøst, som om han allerede havde mærket Mielkes skarpe tunge.

“Vi får to røde bøffer,” sagde Mielke på godt fransk – resultatet af hans to år i en fransk fangelejr før og under krigen, formodede jeg. “Nej, endnu bedre, vi får chateaubriand. Og den skal være meget blodig.”

Tjeneren forsvandt.

“Er det kun bøffer, du foretrækker på den måde?” sagde jeg. “Eller også alt mulig andet?”

“Du har stadig din humoristiske sans, Gunther. Jeg fatter ikke, hvordan du har holdt dig i live så længe.”

“Franskmændene er lidt mere tolerante over for den slags, end de er i det, I så komisk kalder Den Tyske Demokratiske Republik. Sig mig, general, hvornår opløser den kommunistiske regering folket og vælger et nyt?”

“Folket?” Mielke lo og lod sin hummer i fred et øjeblik og stak et stykke chokolade i munden, næsten som om det var ligegyldigt, hvad han spiste, bare det var noget, det var svært at få fat på i DDR. “De ved sjældent, hvad der er bedst for dem. Næsten fjorten millioner tyskere stemte på Hitler i marts 1932 og gjorde nazisterne til det største parti i Rigsdagen. Tror du helt ærligt, at de havde nogen anelse om, hvad der var bedst for dem? Nej, selvfølgelig ikke. Det var der ingen, der gjorde. Det eneste, folk er interesserede i, er regelmæssige lønningsposer, cigaretter og øl.”

“Det er vel derfor, tyve tusind østtyske flygtninge begav sig over til Forbundsrepublikken hver måned – i det mindste indtil I indførte jeres såkaldte særstyre med dets forbudte zone og jeres ingenmandsland. De var ude efter bedre øl og cigaretter og måske muligheden for at beklage sig lidt uden frygt for konsekvenserne.”

“Hvem var det, der sagde, at ingen er mere håbløst slavebundne end dem, der tror, de er fri?”

“Det var Goethe. Og du fejlciterer ham. Han sagde, at ingen er mere håbløst slavebundne end dem, der *fejlagtigt* tror, de er fri.”

“I min bog kommer det ud på det samme.”

“Det må så være den eneste bog, du har læst.”

“Du er et romantisk fæ. Det glemmer jeg nogle gange om dig. Hør her, Gunther, de fleste menneskers opfattelse af frihed er at kunne skrive noget groft på en toiletvæg. Min egen opfattelse er, at folk er dovne og foretrækker at overlade regeringssagerne til regeringen. Men det er vigtigt, at folk ikke overbebyrder dem, der styrer tingene. Derfor min tilstedeværelse her i Frankrig. Generelt foretrækker jeg at gå på

jagt. Men jeg kommer tit hertil på denne tid af året for at slippe væk fra mine pligter. Jeg kan godt lide at spille lidt baccarat.”

“Det er et højrisikospil. Men du har jo altid været en gambler.”

“Vil du vide, hvad der er det virkelig fine ved at spille her?” Han smilede. “Det meste af tiden taber jeg. Hvis der stadig fandtes noget så dekadent som casinoer i DDR, er jeg bange for, at croupiererne altid ville sørge for, at jeg vandt. Det er kun sjovt at vinde, hvis man kan tabe. Jeg plejede at besøge det i Baden-Baden, men sidst jeg var der, blev jeg genkendt og kunne ikke komme der igen. Så nu tager jeg til Nice. Eller nogle gange til Le Touquet. Men jeg foretrækker Nice. Vejret er lidt mere pålideligt her end på Atlanterhavskysten.”

“På en eller anden måde tror jeg ikke, det er det eneste, du er her for.”

“Det er rigtigt.”

“Så hvad fanden vil du?”

“Du husker den affære for et par måneder siden med Somerset Maugham og vores fælles venner Harold Hennig og Anne French. Det lykkedes dig næsten at forplumre en god operation dengang”.

Mielke hentydede til et stasiplot om at miskreditere Roger Hollis, vicedirektøren i MI5 – Storbritanniens nationale sikkerheds- og efterretningstjeneste. Den virkelige plan havde været, at Hollis skulle stå tilbage med skylden, når det falske stasiplot var blevet afsløret.

“Det var rigtig pænt af dig at knytte den løse ende for os,” sagde Mielke. “Det var dig, der slog Hennig ihjel, ikke?”

Jeg svarede ikke, men vi vidste begge, at det var sandt. Jeg havde skudt og dræbt Harold Hennig i det hus, Anne French havde lejet i Villefranche og gjort mit bedste for at hænge hende op på det. Bagefter havde det franske politi stillet mig alle mulige spørgsmål om hende, men jeg vidste ikke mere. Så vidt jeg var informeret, var Anne French tilbage i sikkerhed i England.

“Nå, lad os gøre det tankeeksperiment, at det var dig,” sagde Mielke. Han blev færdig med at spise sit stykke chokolade og skovlede en gang sukkersyltet agurk i munden og slugte så en slurk hvid Bourgogne, hvilket alt sammen overbeviste mig om, at hans smagsløg var fuldstændig lige så korrupte som hans politik og hans moral. “Sagen er, at Hennigs dage var talte under alle omstændigheder. Ligesom Annes er.

Operationen med at miskreditere Hollis ser kun rigtig godt ud, hvis vi også forsøger at eliminere hende – som det passer sig for en, der har forrådt os. Og det er særlig vigtigt nu, hvor franskmændene forsøger at få hende udleveret, så hun kan komme for en domstol for mordet på Hennig. Jeg behøver ikke sige, at det ikke kan tillades. Hvilket er, hvor du kommer ind, Gunther.”

“Mig?” Jeg trak på skuldrene. “Lad mig få det her på det rene. Beder du mig slå Anne French ihjel?”

“Præcis. Bortset fra at jeg ikke beder. Faktisk ligger det sådan, at dit løfte om at slå Anne French ihjel, er en forudsætning for din egen overlevelse.”

Kapitel 2

Oktober 1956

Jeg beregnede engang, at Gestapo havde haft mindre end halvtreds tusind officerer ansat til at holde øje med firs millioner tyskere, men efter hvad jeg havde læst og hørt om DDR, havde Stasi mindst dobbelt så mange ansat – for ikke at nævne deres civile angivere eller børnespi-
oner, som ifølge rygterne udgjorde en tiendedel af befolkningen – til at holde øje med blot sytten millioner tyskere. Som vicedirektør i Stasi var Erich Mielke en af de mest magtfulde mænd i DDR. Og som man kunne vente af sådan en mand, havde han allerede forudset alle mine indvendinger mod en så smagløs opgave som den, han havde beskrevet, og var klar til at feje dem af med den brutale kraft fra en, der er vant til at få sin vilje med folk, som selv er autoritative og selvsikre. Jeg havde på fornemmelsen, at Mielke godt kunne have grebet mig om struben eller hamret mit hoved ned i spisebordet, og selvfølgelig var vold også en vital del af hans karakter. Som ung kommunistkadre i Berlin havde han deltaget i det skændige mord på to uniformerede politimænd.

“Nej, lad være med at ryge,” sagde han, “bare hør efter. Dette er en god mulighed for dig, Gunther. Du kan tjene nogle penge, få dig et nyt pas – et ægte vesttysk pas med et nyt navn og en frisk start et sted – og hvad vigtigst er, du kan betale Anne French tilbage med renter for den måde, hun så ubarmhjertigt udnyttede dig på.”

“Kun fordi du gav hende besked på det. Er det ikke sandt? Det var dig, der satte hende til det.”

“Jeg gav hende ikke besked på at gå i seng med dig. Det var hendes idé. Under alle omstændigheder spillede hun på dig som på et flygel, Gunther. Men det betyder ikke noget nu, gør det vel? Du faldt for hende med et brag, ikke sandt?”

“Det er let at se, hvad I to har tilfælles. I er begge to totalt principløse.”

“Sandt nok. Men i hendes tilfælde var hun også en af de bedste løgnere, jeg nogen sinde har mødt. Jeg mener et virkelig patologisk tilfælde. Jeg tror faktisk ikke, hun vidste, hvornår hun løj, og hvornår hun talte sandt. Ikke fordi jeg tror, at det umoralske ved brug af list egentlig betød noget for hende. Bare hun kunne beholde sit kølige smil på og tilfredsstille sin egen grådighed efter materielle ting. Hun formåede at overbevise sig selv om, at hun ikke gjorde det for pengenes skyld, og det ironiske er, at hun mente, hun var ganske principfast. Hvilket gjorde hende til en ideel spion. Ikke fordi noget af denne gamle historie egentlig betyder det mindste.

Det vigtige er – i hvert fald for mig – at nogen nu er nødt til at slå hende ihjel. Jeg er bange for, at MI5 ville blive meget overraskede, hvis vi ikke i det mindste forsøgte at slå hende ihjel. Og sådan som jeg ser det, kan denne drabsmand lige så godt være dig. Det er jo ikke sådan, at du ikke har slået folk ihjel før, vel? Hennig for eksempel. Jeg mener, det er jo lige dig at skyde en kugle i ham og få det til at se ud, som om hun havde gjort det.”

Mielke tav, mens vores steg blev serveret og den halvspiste hummer båret ud. “Vi skærer selv for,” sagde han studst til tjeneren. “Og kom med en flaske af jeres bedste Bordeaux. Dekanteret, tak. Men jeg vil se den flaske, den kommer fra, okay? Og proppen.”

“Du stoler ikke på nogen, vel?” sagde jeg.

“Det er en af grundene til, at jeg har holdt mig i live så længe.” Mielke skar chateaubrianden i to dele, løftede en velvoksen halvdel over på sin egen tallerken og klukkede. “Men jeg passer også på mig selv. Jeg ryger ikke, jeg drikker ikke særlig meget, og jeg vil gerne holde mig i form, fordi jeg inderst inde er en gammel frontkæmper. Alligevel finder jeg, at folk er mere tilbøjelige til at lytte til en politimand, der kan passe på sig selv, end på en der ikke kan. Du ville ikke tro på, hvor mange gange jeg har været nødt til at skræmme folk i SED’s centralkomité. Jeg sværger, selv Walter Ulbricht er bange for mig.”

“Er det det, du kalder dig nu, Erich? Politimand?”

“Hvorfor ikke? Det er det, jeg er. Men hvorfor skulle det genere en

mand som dig, Gunther? Dig som var med i Kripo og SD i næsten tyve år. Nogle af de såkaldte politifolk, du refererede til, var de værste forbrydere i historien. Heydrich. Himmler. Nebe. Og du arbejdede for dem alle sammen.” Han rystede forbitret på hovedet. “En dag gør jeg alvor af at kigge i dine RSHA-papirer og se, hvilke forbrydelser du begik, Gunther. Jeg har en lumsk mistanke om, at du ikke er nær så ren, som du gerne vil give dig ud for at være. Så lad os ikke bilde os ind, at der er nogen forskel på os, når det gælder moralsk overlegenhed. Vi har begge to gjort ting, vi ville ønske, at vi ikke havde gjort. Men vi er her stadig.”

Mielke blev tavs, mens han skar sit kød i mindre firkanter.

“Når alt det er sagt, glemmer jeg ikke, at det var dig, der reddede mit liv ved to lejligheder.”

“Tre,” sagde jeg bittert.

“Var det? Måske. Men som jeg siger. At slå hende ihjel. Det er en god mulighed for dig. Give dig selv en frisk start. En chance for at komme tilbage til Tyskland og slippe væk fra dette irrelevante sted i Europas udkant, hvor en mand med dine talenter går til spil, helt ærligt. Idet jeg antager, at du er klog nok til at forstå det.”

Mielke stak en firkant bøfkød ind i sin store mund og begyndte at tygge som en rasende.

“Siger jeg dig imod?” spurgte jeg.

“Nej. Det gør du for en gangs skyld ikke. Hvilket i sig selv er mærkeligt.”

Jeg trak på skuldrene. “Jeg er villig til at gøre det, du beder om, general. Jeg er flad. Jeg har ingen venner. Jeg bor alene i en lejlighed, der ikke er meget større end en hummertejne, og jeg har et job, der er ved at blive lukket ned for vinteren. Jeg savner Tyskland. Kors, jeg savner sågar vejret. Hvis drabet på Anne French er den pris, jeg må betale for at få mit liv tilbage, så er jeg mere end villig til at gøre det.”

“Du har aldrig været let at påvirke, Gunther. Lad mig være ærlig. Jeg havde ventet mere modstand. Måske hader du Anne French mere, end jeg troede. Måske ønsker du virkelig at slå hende ihjel. Men i dette tilfælde er vilje ikke nok. Du er nødt til faktisk at tage til England og slå hende ihjel.”

Tjeneren kom tilbage med en karaffel rødvin og stillede den på bordet foran os. Mielke tog den op, snusede til proppen og nikkede så i retning af den tomme flaske Château Mouton Rothschild, der var blevet præsenteret for hans inspektion.

“Smag den,” sagde han til mig.

Jeg smagte den, og som forventet var den lige så god som den hvidvin, jeg havde drukket, måske endda bedre. Jeg nikkede tilbage til ham.

“Faktisk hader jeg hende virkelig,” sagde jeg. “Meget mere end jeg havde ventet, at jeg ville hade hende. Og ja, jeg vil slå hende ihjel. Men hvis du ikke har noget imod det, vil jeg gerne vide lidt mere om din plan.”

“Mine folk møder dig på jernbanestationen her i Nice, hvor du får overrakt dit nye pas, nogle penge og billetter til *Le Train Bleu* til Paris. Der kan du skifte til *La Flèche d’Or* til Calais og videre til London. Ved ankomsten møder du flere af mine folk. De briefer dig yderligere og ledsager dig på din mission.”

“Er det der, hun bor? London?”

“Nej, hun bor i en lille by på den engelske sydkyst. Hvor hun kæmper imod udlevering, men uden større succes. MI5 lader til mere eller mindre at have ladet hende i stikken. Mine folk giver dig en detaljeret dagbog over kvindens bevægelser, så du tilfældigt kan møde hende og sørge for at få en drink sammen med hende.”

“Hvad hvis hun ikke vil mødes med mig igen? Da vi skiltes, var vi ikke på særlig god fod med hinanden.”

“Overtal hende. Brug en pistol om nødvendigt. Vi sørger for en pistol til dig. Men få hende til at komme med. Et offentligt sted. På den måde vil hun være mere tillidsfuld.”

“Jeg er ikke helt med. Vil du ikke have mig til at skyde hende?”

“Du godeste, nej. Det sidste jeg ønsker, er at du bliver arresteret, så du kan plapre løs til briterne. Du må være langt væk fra Anne French, når hun dør. Forhåbentlig er du tilbage i Tyskland, når det sker. Og lever under et nyt navn. Det bliver rart for dig, gør det ikke?”

“Så hvad? Jeg skal hælde gift i hendes te, er det det?”

“Ja. Gift er altid bedst i den slags situationer. Noget langsomtvirkende, som ikke efterlader sig særlige spor. På det sidste har vi brugt

thallium. Det er et virkelig formidabelt mordvåben. Det er farveløst, lugtløst og smagløst, og dets virkning lader sig ikke mærke før efter mindst en dag eller to. Men når det gør – det er frygteligt.” Mielke smilede grumt. “Du kunne såmænd have indtaget noget i den vin, du nyder. Jeg mener, du ville slet ikke vide, om du havde. Jeg kunne have bedt tjeneren hælde skidtet i karaffen, hvorfor jeg lod dig smage den i stedet for mig. Kan du se, hvor nemt det er?”

Jeg kiggede utilpas mod glasset med Mouton Rothschild og knyttede hånden på bordet.

Mielke nød tydeligvis min åbenlyse utilpashed. “Først vil hun tro, hun har et maveonde. Og så – ja, det er en meget langvarig og smertefuld død, vil det glæde dig at høre. Hun brækker sig et par dage, og så følger ekstreme krampetrækninger og muskelsmerter. Derpå følger en komplet personlighedsforandring – hallucinationer og angst, og til sidst kommer der hårtab, blindhed, en masse stærke smerter i brystet, og så er det slut. Det er ikke noget, man har lyst til at se. Tro mig, det er helvede på Jord. Når døden kommer, vil den føles som en udfrielse.”

“Findes der en modgift?” Jeg havde stadig det ene øje på vinen, jeg havde drukket, mens jeg tænkte på, hvor meget af det, Mielke havde fortalt mig, der var sandt.

“Jeg har hørt, at berlinerblåt indtaget oralt er en modgift.”

“Malingen?”

“Ja, det er den virkelig. Berlinerblåt er et syntetisk pigment, som virker ved kolloid opløsning, ionbytning eller sådan noget. Jeg er ikke kemiker. Imidlertid mener jeg, at det er en af de modgifte, som kun er en anelse mindre smertefuld end giften, og der er gode chancer for, at når et engelsk hospital finder frem til, at stakkels Anne French er blevet forgiftet med thallium, og prøver at give hende berlinerblåt, så er det allerede for sent for hende.”

“Gudfaderbevares,” sagde jeg og tog mine cigaretter frem. Jeg stak en i munden og skulle til at tænde den, da Mielke snuppede den fra mig og smed den i en blomsterkumme uden undskyldning.

“Men som sagt, når hun er død, er du trygt tilbage i Vesttyskland. Bare ikke i Berlin. Du er ikke til nytte for mig i Berlin, Gunther. Der er for mange mennesker, der kender dig der. Jeg tror, Bonn eller måske

Hamburg ville passe dig bedre. Og hvad vigtigere er, det ville passe mig godt, hvis du tog dertil.”

“Du må have hundredvis af stasiagenter over hele Vesttyskland, general. Så hvilken nytte skulle jeg kunne være til?”

“Du har et særligt sæt egenskaber, Gunther. En nyttig baggrund for, hvad jeg har i tankerne. Jeg vil have dig til at oprette en nynazistisk organisation. Med din fascistiske baggrund skulle det ikke være så svært. Din umiddelbare opgave bliver at skænde eller vandalisere jødiske bygninger over hele Vesttyskland – kulturcentre, kirkegårde og synagoger. Du kan også overtale eller ligefrem afpresse nogle af dine gamle RSHA-kammerater til at skrive breve til aviserne og forbundsregeringen med krav om løsladelse af nazistiske krigsforbrydere eller protest mod andres retssager.”

“Hvad har du imod jøderne?”

“Ingenting.” Mielke smed endnu et stykke chokolade ind i sin altædende mund til det stykke bøfkød, der allerede var derinde. Det var som at spise middag sammen med en preussisk bondemands præmiegris, mens den åd svinefoder, der stammede fra familiens mest udsøgte levninger. “Overhovedet ingenting. Men dette vil blot give troværdighed til vores egen propaganda om, at forbundsregeringen stadig er nazistisk. Hvilket den er. Det var trods alt Adenauer, der fordømte hele afnazificeringsprocessen og indførte en amnestilov for nazistiske krigsforbrydere. Vi hjælper bare folk til at se noget, som findes i forvejen.”

“Du lader til at have tænkt på alt, general.”

“Hvis jeg ikke har, har andre. Og hvis de ikke har, kommer de til at svare for sig. Men lad ikke min joviale facon narre dig, Gunther. Nok er jeg på ferie, men i denne sag er jeg dødsens alvorlig. Og det må du også hellere være.”

Han rettede sin gaffel mod mig, som om han overvejede at stikke den i øjet på mig, og jeg følte mig noget tryk ved, at der sad et stykke kød for enden af den.

“For hvis du ikke er, må du hellere lære at være det lige nu, ellers oplever du ikke morgendagen. Så hvad siger du? Tager du det alvorligt?”

Jeg nikkede. “Ja, jeg tager det alvorligt. Jeg ønsker den engelske kælling død, lige så meget som du gør, general. Formentlig mere. Men jeg vil helst ikke tale i detaljer om, hvad der skete imellem os. Det er noget, jeg stadig sørger lidt over. Men jeg vil sige så meget, at det eneste, jeg ærgrer mig over ved det, du indtil videre har fortalt mig, det er, at jeg ikke personlig kommer til at se hende lide. For det er, hvad jeg ønsker. Hendes smerte og fornedrelse. Og besvarer det så dit spørgsmål?”